

4. scéna – režijní verze

0.4 wB Bůh

Artie, Artur, Bůh, Artur#3, Sbor

Na scéně není nikdo, kromě sboru pod plátnem. Uprostřed scény je krabice, na níž je napsáno „Nehybný hybatel“.

1. Příchod Boha

Sbor: *stojí zády k divákům, hlavy skloněné dolů. Při druhém "bůh" se otočí, při 5. zvedne hlavy, při "přichází" zvedne ruce.*

<V rytmu tepu srdce, postupně zesiluje, jakoby do schodů.>

Bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh... přichází.

<Dveřmi vstoupí Bůh. Sbor ihned zmlkne. Dále zdůrazňuje některá Boží slova a promluvy (vyznačeno v textu tučně), je jakýmsi „emocionálním“ ventilem. Bůh si odloží plášť, upraví se, a opustí scénu druhou stranou.>

Bůh:

[Pobrukuje si.]

2. Příchod A+A - počáteční rozpaky

<Přichází Artie s Arturem.>

Artie:

Snad jsme se nedostali z fikce do fikce, neřku-li do antické komedie, to by byla tragédie.

Artur:

Podívejte, plášť...

Artie:

Aha, Primum movens.

Sbor:

Dobrý den *mírně natočení k A+A*, Bůh - *důrazně* je momentálně mimo dosah vaší prosby. Prosim vyčkejte - *gesto rukou, ruce zpět podél těla* nebo to zkuste znovu, *pauza, zpěvně* za chvíli.

Artie:

To zní nadějně.

3. Příchod a monolog Boha

Bůh:

Háze si minci. Hodí 2x, při chycení se zastaví a „hodnotí“ výsledek. Když se mu nelíbí, prostě jej změní. Při třetím nadhozu se zastaví, po chvíli natočí hlavu k divákům, schová minci a jde k nim.

Pozrite sa, ja som im to hovoril. (s mírnou výčitkou – jejich vina): 2 kroky doprava, následující větu s otcovskou trpělivostí, mírně, rukou zdůrazní naléhavost zákazu. Nejedzte to ovocie, 3 kroky doleva a teprve pak: budú z toho len problémy! Nyní s ironickou výčitkou, ruce spojit za zády, narovnat se, odchází šikmo od diváků, v intonaci hněv. Ale oni nie. Zastaví se, krátké zamyšlení, pak se dobrácky vrací. Mne by ani tak nevadilo, keby si raz hryzli, dvakrát - zastaví se, otočí k divákům a jakoby nevěřícně a šokovaně (ruce v bok): ale oni si z toho urobili marmeládu! Sbor ukáže vyčítavě na diváky.

Dva kroky směrem doprava, pak (poměrně monotónně a svižně): A potom, keď som im dal celú Zem, tak stále brblali. Daj nám i toto, daj nám i tamto. Chceli ste to, tak som vám dal desať vecí (?), ktoré musíte dodržovať. A kam to viedlo? Zase dramatická pauza, s otázkou popojde dopredu k divákům.

Len k tomu, že ste začali vyžadovať nejakú odmenu a ja, JA sbor oddaně, procítěně, ruku na prsa, zamyšlení, aby ukázal, jak náročné bylo udělat takovou specialitu som musel urobiť špeciálne miesto, zo všetkých miest najhoršie, kam vás pošlem, keď niečo zlého urobíte, následující větu pobaveně, vesele čo mimochodom okrem robenia marmelády poznania nič nie je.

Mávně rukou. Nakoniec z toho vzišli len zlodejiny, korupcia, hladomor, vraždy, mučenie. A **právnicki**. *Sbor pohrdavě.*

S následující větou vytáhne opět minci. Tak som si povedal: *Nyní velmi výrazně, „můžu“ zdůraznit i pohybem hlavy dopředu k divákům:* To teda nie, nie, nie, na to sa vám môžem. *Při každé následující větě si zase hodí minci.* Skúsil som nejaký spektakulárny odchod, skúsil som vás utopiť. Ale ani to vás neodradilo a stále ma otravujete svojimi prosbami.

Celý se otočí k divákům, sedne si na stůl, mluví otráveně, unaveně. A hlavně v **nedel'u**, keď chcem mať **klud klidně, pomalu!** To dokáže boha vytočiť.

Otáčí se k A+A: Cože jste to chceli?

Artie: Je trochu zaražen boží nevstřícností, proto odpovídá jako politik. Postoupí směrem k němu, Artur se schová za ním.

Dobrý den, Bože. Putovali jsme dlouho, po strastiplné cestě, než jsme dosáhli tohoto posvátného místa...

Bůh: Tónem – „nekecej, k věci“:

Viem–viem–viem - stejné gesto jako bůh, stejné jako bůh. Formulujte svoju žiadosť.

Artie: Trochu překvapeně, jako by právě odhalil rozpor v božské osobě.

Tu nevíte?

Bůh: Intonací musí vyjádřit – to je ale prostáček, když si to myslí.

Synkupanno–viem – *opět stejně*, ale to by ste to mali příliš jednoduché.

4. Žádost

Artie:

Přeslápně, opře se o hůlku, aby se cítil jistější. Artur vykoukne po jeho levé ruce a souhlasně pokývá hlavou.

Tak tedy, přišli jsme se zeptat, který ze světů, jež jsi stvořil, je nejlepší z možných světů?

Bůh:

Už zase_

Artur: Vystoupí vedle Artieho.

Je to pro nás velmi důležité.

Bůh:

Viem – tady nevím, ale nemôžem vám na to dať jednoduchú odpoveď.

Artur se zaraženě podívá na Artieho, na Boha, znovu na Artieho.

Artie: Zaraženě udělá krůček dozadu, napřímí se. Intonace mezi překvapením a nespokojeností či konfrontací. Co pauzička tím myslíte?

5. Vysvětlení možných světů z hlediska jejich Tvůrce

Bůh:

Ty by si to mal už dávno vedieť. *Nyní vstane a jde doprava.* Před počiatkom **všetkého monumentálně, 1., 3. a 5. sborista ukáže „všechno“** som sa do toho trocha zamotal. Viete (*k divákům*), som síce **dokonalý – sbor obdivně sepne ruce**, ale možných světov je – podľa interpretácie, ku ktorej **ja – nábožně** sa kloním *tuto vsuvku říká opět pobaveně, s mrknutím na diváky* – nekonečne mnoho. *A + A během repliky se otočí za Bohem, Artur přejde na Artieho pravici.*

Artie: 2 kroky směrem k B., zamyšleně, jde o teorii.

To znamená, *pauze* že pro každý dobrý svět lze nalézt nějaký lepší, je to tak?

Bůh: přejde zase doleva

Bingo! A to je celkom **problém - „problém“**, **pokývat hlavou**, keď sa nad tým zamyslíte.

Máte to? *Natočí se tak, aby ta otázka byla směřována divákům.*

Artur: Usilovně přemýšlí.

4. scéna – režijní verze

Ne.

Bůh:

To som vedel, ja som len vtipkoval. *S předchozí větou pobavený smích, Artur zmateně a zahanbeně couvne k Artiemu. Viete, ja – nábožně preferujem bytie pred nebytím – věcně, filosoficky, a to i pre vás, <k publiku> moji miláčkovia. Během předchozí věty přejde mezi Artura a Artieho a vezme je kolem ramen. Preto som sa rozhodol, že niečo stvorím. Ted' je popláca a odchází doprava. Ale, ale ako to pekne povedal nebožtík Leibniz v nejakom svojom dopise, ke všetkému potrebujem dôvod – veľmi důrazně + ukazováček.*

Artie:

Dopise?

Artur:

Dopise?

To Artieho našťve, proto od Artura poodejde.

Bůh:

Mávně rukou. Alebo knižke, pre mňa je to jedno jako druhé. Skrátka - obrátka. Domnieval sa, že následující větu říká pomalu a důrazně, jako by to byla přednáška že iba istá vlastnost' nejakého sveta je pro mňa dostatočným dôvodom – toto zopakuje s vyčítavým pohledem na sbor, který zmateně a zahanbeně sklopí hlavy, aby som ho stvoril, inak nič. Nakonec z neho vyšlo, že som stvoril iba najlepší – sbor chce napravit předchozí opomenutí, proto velmi hlasitě a jeden sborista se opozdí a ostatní se na něj vyčítavě podívají z možných svetov.

Artur:

Takže už jsme v něm? Radostně. Ale to přece... Po chvíliče, když si uvědomí, co všechno se už stalo. – Přitom by se zase trochu vzdálí od Artieho, aby se připravil vpád Artura 3.

Bůh:

Nepřerušuj. *Sbor poučovatským, karatelským tónem, možná ukáže rukou na A. K Arturovi, tónem jako že „neboj, hned to bude“. Následující věta ale k divákům. To ale zaváňa kontradikciou, he – sbor silně zdůrazní právě tohle „he“? S touto alternativou se obrací k Artiemu. Nekonečně mnoho svetov, tak ktorý z nich je najlepší? No? S touhle k Arturovi... Ale zase nechcem nestvorit' nič... a s otázkou k divákům uprostřed. Ako z toho von? Sbor pokrčí rameny, krajní přidají gesto vnější rukou.*

Artie:

Stvoříte všechny.

Artur:

Všechny?

Artie našťvaně odchází co nejdále doprava.

Sbor:

Všetky!

Bůh:

Presne tak. *S následující větou jde Bůh doprava. Dostatočným dôvodom - důrazně* pre mňa bolo – bude to zase také veselé, pobavené přiznání a priznám sa, bolo to sebecké –, že niečo pauza je lepšie jako nič, a v tomto prípade niečo pauza je všetko.

Artur: *zděšeně (natočí se doprava k Bohu)*

Takže nejlepší z možných světů neexistuje?

Bůh:

Nepřerušuj. *Zase poučovatským, karatelským tónem, možná ukáže rukou na A. Vyrází směrem doleva. Můžete to interpretovat' tak, že pre každé individuum existuje istá ideálna distribúcia vlastností, s následující vsuvkou se zastaví a dokonca i může existovat' svet, s tímto projde kolem Artura a jde až na levý kraj scény v ktorom je táto distribúcia ideálna – holky, zbytek kluci pre všetky individuá, ale... prorocky ukáže na Artura.*

Artur: *Musí vpadnout a Boha přerušit – je mu nemilá jakákoli pochybnost o existenci nejlepšího světa. Neříká to ovšem konfrontačně jako výtku, nýbrž ustrašeně.*

Jaké ale?

Bůh:

...no, jako som hovoril na počiatku. *K divákům. V intonaci předchozí věty bude výčitka – „aha, měl jsem pravdu.“ K Arturovi. Frňáte. Sbor vyčítavě, pohrdavě.* Takže pauzička, přitom přejde k Artiemu možno už v tomto svete ste, ale stále sa vám niečo nepáči – *tuto větu asi parodicky.* Ste totiž sebcí, otravujete si životy navzájom, a potom plačete. *Následující věta přináší úplně novou myšlenku, která s předchozí nesouvisí. Jak to napojit? Vypustit!*

6. Katastrofa - dramatický vrchol celé hry

<V tuto chvíli vpadá do prostoru další Artur.>

Artur#3:

Zadrž, Arture!

Artie:

Himmelhergottkrucifix – další!
Sbor se přitom strašně rozesměje.

<Vrhne se na Artura, který drží Kladivo, povalí jej na zem. Artie se sám zmocní Kladiva, ale zaútočí na Boha, Ve vřavě je odkopnut Primum movens.

Bůh: *Hovoří k divákům, vůbec se nedívá, co se děje za jeho zády.*

Artur, Artur, Artur – bůh s povzdechnutím, sbor káravě. Museli ste hýbat' s nehybným hybateľom? Dost' tak zamotáte hlavu fyzikom v niekoľko aristotelských svetoch. A vôbec, čo vás to napadlo?

Artur#3: *Je na stole pod Arturem, v intonaci by měla zaznít i fyzická bolest.*

Ale, vždyť já jsem jej chtěl zastavit!

Bůh:

Artur, prosím ťa – sbor ironicky. Ja som **BOH – nejpročítější ze všech slov sboru**, ja sa o seba viem postarať. *Následující doprovodí rozmáchlymi gesty, zdůrazňujícími absolutnost jeho božských vlastností.* Všetko viem, všetko môžem už len z definície. *Tohle tajuplně, spiklenecky:* Nahľadni do svojho srdca, a pozri sa, že si v skutočnosti chceš zaujať moje miesto.

Artur: *pustí A3*

To není pravda!

Bůh:

Áno, áno. *(Nebo: Jo, jo.) Trochu vyčítavě. Ty, Artur – intonace sboru jde nahoru,* si celý život bol iba loutkou, vlečenou udalost'ami, a to i teraz. Artur ale <i. e. Artie> dúfal v pravý opak. Bol si návnada, sama navnadená na vidinu sveta, v ktorom si pánom nad svojim životom. Nájdi v sebe sama dôveru, nenechaj sa ovládať situáciou, pokús sa situáciu ovládnuť (nýbrž sám situaci ovládni).

Artur: *šokovaně, nepřičetně (Tohle zde bude jen v případě, že by k odhalení Artieho došlo už zde u Boha. A to závisí na obsahu zatím nehotové následující scény.)*

Rudolf? Artie? Artur?

Zatočí se mu hlavu (tj. pootočí se kolem své osy) a omdlí. Přitom jej zachytí sboristé a něco s ním udělají (budou držet, položí...), uvidíme.

A ty, Artur <i. e. Artie>. Ty si zo všetkých najtragickejší. Ved' by si mal poznať, že ja nie som tak celkom pravý Boh. Ja som len predstava, klam zmyslov. Pravého Boha len tak nestretníš vo svete, nech je akokoľvek možný. Tobôž nie zabiješ.

Artie: *Artie byl doposud opřen vzadu o stěnu a úpěl (potichu) nad zraněnou nohou. Nyní se pokusí přikulhat*

4. scéna – režijní verze

blíže k bohu, ale nejde mu to.

Ty, ty jedna, představo!

Bůh: *Tleskne a odejde doprava.*

Je čas, aby ste opustili moju kanceláriu, to viete, musím sa postarať, aby vychádzali čísla vo fyzikálnych experimentoch. Takže, pokiaľ ma ospravedlníte. *Založí ruce za zády.*

<Někdo ze Sboru otevře dveře. Zbylí členové jemně naznačují Arturům, že mají vypadnout. Vždy dva a dva sboristé na jednoho Artura – zvednou vnější ruku a napřáhnou ji proti němu.>

Artur#3: *Snaží se dovolat Boha přes vytlačující jej sbor.*

Počkej, Bože. Co mám nyní dělat?

Artie: *Nechce se mu, sbor do něj musí strkat, což Artiemu působí další bolest.*

A já?

Bůh:

To je na vás, určite to zistíte v ďalšej scéne – *tohle zase s pobaveným mrknutím do diváků. Následující větu pak s pobaveným božským smíchem.* Hlavne nehltajte kyanidové kapsle. *A při tomhle si opět hodí mincí.* A povzbud'te Descartesa, nech mi viac dôveruje.

<Sbor vyhodí Artury dveřmi. Těsně před dveřmi do nich jakoby šťouchne prstem.>

7. Ukončení scény

Bůh:

Tak, to by sme mali. Zavolajte Svetlonosa, nech si príde zahrať stupido o nejaké duše.